

σκορπίζων ἄνθη καὶ διαχέων ἀρώματα, καὶ τὰ μαγευτικά, καὶ ἄπειρα τοῦ ὁποίου κάλλη ἐψάλλον διὰ τοῦ παθητικοῦ καὶ γλυκυτάτου αὐτῶν ἄσματος αἱ ἀρμόνες καὶ ἐξύμνει ἡ φύσις ἅπασα.

Ὡς οὐράνιος δὲ ἄγγελος, ὡς ἄλλο χερουβειμ, ἐπέτα ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, συνέλεγε μεταξύ αὐτῶν τὰ ωραιότερα, τὰ ζωηρότερα, τὰ εὐωδέστερα καὶ ἐπλήρωσεν ἐν ὥραιον κἀνίστρον, ὅπερ τῇ εἰγε δωρήσει ὁ πατήρ της. Τοῦτο ἦτο ἀληθὲς φυτοκομειον! Ἄνθη λευκά, πορτοκαλλόχροα καὶ πρασινωπά, ἐτι δὲ ὀχροα, βαθυκύανα καὶ ροδόχροα εὗρισκε τις ἀνάμεικτα κείμενα, τὰ δὲ τερπνὰ μύρα τῶν ἱάκμων, τῶν κρίνων ἡνωμένα μετὰ τὰ ἀρωματώδη μύρα τῶν ῥόδων τῇ πασχαλίας καὶ ἄλλων μυριπνύων ἀνθέων!

Ἀχ! μήτηρ μου, ἀνεφώνει ἡ Ἰουλία, ὅσακις ἔστρεφε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ κἀνίστρον, πόσον εἶνε ὥραια!

ῥαιότεραν συλλογὴν, νὰ καταστήσω ὥραιότερον τὸ κἀνίστρον μου.

Ἐνθυμοῦ λοιπὸν κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Ἰουλίαν ἡ μήτηρ της, τὴν πράξιν σου ταύτην καὶ μὴ λησμονήης ποτὲ, ὅτι καὶ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει πρὸς μέγαν πολυκνήθῃ κῆπον, εἰς τὸν ὅποιον ὅμως ἀντὶ ἀνθέων μαραινιμμένων καὶ προσκαιροῦ καλλονῆς εἶνε ἐσπαρμένα ἄνθη ἀμάραντα καὶ αἰωνίου ὥραιότητος· ὅταν γεννᾶται ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὸν κῆπον αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς τοῦ δίδει τὴν ἀδειαν νὰ ἐκλέξῃ ὅσα θέλει ἀπὸ τὰ ὥραια ἐκεῖνα ἄνθη καὶ ὅτι ἄλλο ἐπιθυμήσει ἐς αὐτοῦ.

Πόσον ἀνόητος, Ἰουλία μου, πόσον ἄθλιος καὶ ἀξιολύπητος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἂν περιφρονῶν τὰ εὐώδη καὶ τρυφερά ἄνθη προτιμήσῃ ἀκάνθους καὶ ξηρά χόρτα; Πόσον δὲ ἀπεναντίας φρόνιμος, πόσον ἐπαινε-

Τὸ κἀνίστρον τῆς πρώτης Μαΐου.

πόσον εὐωδιάζουσι! — Ναι, τέκνον μου, ἔλεγεν ἡ μήτηρ της. Ἀλλὰ κόρη μου τὴν ἡρώτησεν, πόσον ὥραιότερα θὰ ἦσαν, ἐὰν δὲν ἐμαραινόντο;

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην ἡ Ἰουλία μετὰ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς παρετήρησε τὸ κἀνίστρον. Ἀλλὰ διὰ τὴν μήτηρ μου, ἡρώτησεν, ὁ Θεός, ὅστις ἔχει πόσον μεγάλην δύναμιν, ὅστις εἶνε τόσο ἀγαθός, δὲν ἐποίησε τὰ ἄνθη ἀμάραντα; — Διότι κόρη μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ της, μόνον τὸν ἄνθρωπον ἠθέλησε νὰ ἀναδείξῃ ἀνώτερον πάντων τῶν δημιουργημάτων του, καὶ διὰ τοῦτο μόνον αὐτὸν ἐπέστειλε μετὰ ψυχὴν λογικὴν καὶ ἀθάνατον. Ἀλλὰ δὲν μὲν λέγεις, διατὶ ἐπρότιμασας τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ δὲν ἔλαβες ὅποιανδήποτε ἔτυγον ἐμπρός σου;

Διότι μήτηρ μου ἀπήντησεν, ἠθέλησα νὰ ἔχω ὡ-

πὸς εἶνε, ἐὰν προτιμήσῃ τὰ ποικιλόχροα, τὰ ζωηρά καὶ εὐώδη ἄνθη;

Ὁ πρῶτος κόρη μου, εἰς τὸν κόσμον θὰ ζήσῃ δυστυχής, διότι αἱ ἀκάνθαι καὶ τὰ ξηρά χόρτα, τὰ ὅποια ἔλαβεν, εἶνε κακία, καὶ ὅποια καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον δυστυχῇ καὶ μισητὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Θεόν· ὁ δεύτερος ἐξ ἐναντίας θὰ ἦν εὐτυχής· ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἦν ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ· θὰ τιμᾶται καὶ θὰ ἀγαπᾶται παρὰ πάντων, καὶ ὅταν ὁ Θεός τὸν καλέσῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, θὰ ζῇ εὐδαιμων μεταξύ τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων!

Μιμήθητι τὸν δεύτερον, ἂν θέλῃς νὰ καταστής εὐτυχής καὶ νὰ ὀδηγῇ ὁ Θεός τὰ βήματά σου. I. Γ.